

הנסיעה לגרמניה במבטה העוקצני

של

שי אילון, תלמידת י"ב

דצמבר, 2009

אני לא יודעת מי הגרמני שהחליט שלפרויקט שלנו מגיע פרס, ועוד כספי. זאת אומרת, אני יכולה לנחש: הסיכויים שקוראים לו פריץ הם די גבוהים. אם יכולתי לפגוש אותו ודאי הייתי שואלת מה הוא חשב לעצמו, אבל רק בתנאי שכרטיס הטיסה עד אליו יהיה חינם. וגם האוכל. והמשקאות הלא אלכוהוליים. אבל באמת חבל כבר על הכסף של הגרמנים, כי לכל ה'חינמים' האלה כבר זכיתי בביקור האחרון.

יום שני, 7.12. 

הטיסה לשם הייתה רעה. טסתי חולה ועם כאב ראש ובנוסף לכל זה הדיילים היו ישראלים. אם יש משהו כיף בטיסות זה להרגיש בחו"ל כבר במטוס. אני לא רוצה שאיזה צביקה יגיש לי מים כבקשתי. אני רוצה שפריץ (פיזורם של אחוז האנשים שקוראים להם פריץ על אדמת גרמניה זהה לפיזורים בשמיי גרמניה) יטעה לחשוב שבאמרי 'water' אני מתכוונת למים מוגזים וכשאתקן אותו הוא יכוון אלי את הפרצוף הלבנבן, חסר הגבות והכריזמה שלו ואני לא אתבייש בבלבול שהרגע חל כאן, כי הוא מה שיזכיר לי שאני בחו"ל ולא סתם בחו"ל – בגרמניה, ארץ הנימוסים המוגזמים והמים המוגזים. אבל לא באתי לגרמניה בשביל המים!

נחתנו לחום של 6 מעלות. כל ההפחדות של הישראלים ההם בקשר לקור לא מימשו את עצמן, היה לי חם וכאב לי הראש והעובדה שאני לא יודעת לבלוע כדורים ממש לא הייתה לטובתי. לקחנו רכבת לתחנה המרכזית שבדיעבד הייתה מרחק הליכה מהאכסניה. לא בדיעבד היא הייתה מרחק גיבוש שייטת. חצינו כבישים, טיפסנו על הרים, תחקרנו עוברי אורח תמימים והאשמנו את הגרמנים על שנטשו אותנו בלי אפילו להרים טלפון (כן, כן, תמשיכו לחכות, לא אכתוב כאן משפט נדוש כמו 'ההיסטוריה חוזרת על עצמה').

הגענו לאכסניה ולרגע אחד לא חשבנו שמאגרים של נייר טואלט יועילו לנו בעתיד ולכן רוח המתירנות נכנסה בנו. התאקלמנו בחדר והלכנו לאולם בו הציגו לנו את מהלך ארבעת הימים הקרובים. המדריכות החביבות היו עסוקות בלדבר במקום בלחשוב מה עושים עם חבורת הישראליות הרעבות שכמעט ונרדמו מולה. בין

משפט למשפט, כל האנשים ברדיוס של 5 מטרים מאיתנו כבר שמעו את הקרקורים ולחצו על המדריכות להאכיל אותנו. במחשבה שנייה, היה עדיף לרעוב כי מימי לא טעמתי אוכל מגעיל כמו זה שבאכסניה. אבל לא באתי לגרמניה בשביל האוכל!

אחרי האוכל היה עלינו להציג את הפרויקט שלנו בפני שאר המשלחות. מעין שלב ראשון בתחרות האירוויזיון. המצגת השואתית תרתי משמע שלנו הוצגה שלישית וכמו כל שאר הפרוייקטים, היא עניינה לאנשים את הקיבה הריקה ממשקאות חריפים שלהם. מבוסניה קיבלנו דוז פואה כי הם גרים שעה מזגרב, שם נולדה הגברת מהמצגת - סבתא שלי. מהצ'כים, הרומנים, הקזחים ושאר הגרמנים קיבלנו מחיאות כפיים עייפות כמו שהם קיבלו מאיתנו, כי אחרי לילה בלי שינה ועוד יום מפרך אחריו, הדבר האחרון שאכפת לי ממנו זה מסכות הקרטון של הרומנים והנוכחות התמוהה של הקזחים. אבל הקשבתי להם למרות שדיברו גרמנית. תנו לי לשמוע גרמנית ואני שלכם. אני אוהבת את הגרמנים שלי דוברי גרמנית, אנגלית לא מעניינת אותי. לא באתי לגרמניה בשביל האנגלית!

יום שלישי 8.12. מצב נייר הטואלט: לא מדאיג.

התעוררנו, התלבשנו כמו למסע כומתה על הרי האלפים ורק אז גילינו שמקומות סגורים מחוממים עד כדי מחנק. עברנו סדנא על חייה הקצרים של אנה פראנק, בקצרה. החכמנו והתעניינו, הדבקנו וכתבנו, הרצינו ודיברנו וגילינו שבוסנים לא יודעים אנגלית.

שעת ארוחת הצהריים הגיעה ואיתה תפריט בגרמנית. החביבים מבון וממינכן ניסו לתרגם לנו ולפי הפיצה שקיבלנו אחרי שהזמנו בכלל קיש, הבנו שהם לא הצליחו. היה מזין ומבדר ולאחר מכן הגיע מסע הקניות ומה לא קנינו בו? את הז'קט החום ההוא.. אבל מה כן קנינו? קנינו חולצות, ג'ינסים, סווטשירטים, עגילים, ז'קטים, גופיות וכל זה במבצע: גררו איתכן גרמני לשם התמצאות בעיר, קנו מה שבא לכן בלי להתחשב בלוח הזמנים, במצבן הכספי ובגרמני וקבלו גרמני מיואש, מעוצבן ועייף, בחינם. אבל לא באתי לגרמניה בשביל הקניות!

סיימנו את יום שלישי בארוחת ערב טעימה ביותר שאותה סיימנו בשירותי המסעדה תוך צפייה בטלוויזיה שמול האסלה. גרמניה - ארץ הפריבילגיות.

יום רביעי 9.12. מצב נייר הטואלט: רע עד מעורר תהיות.

אוטובוס דו קומתי הסיע אותנו 20 מטר לבניין בו אמור להתרחש האירוע בעוד מספר שעות. בחזרות לטקס, הרגשת האירוויזיון רק התגברה: העמדות, תנועות, מבטים, שפות. הטקס התחיל. כמו בחזרות, הפרויקט שלנו הוצג שלישי. הכל הלך חלק, קיבלנו את פסלון הפלסטיק החגיגי, לחצנו ידיים למכובדי הארגון התורם ואז הגיע שגריר ישראל בגרמניה לשעבר.

לו ידעתי שהוא יהיה בין המוזמנים הייתי גם לובשת את שמלת הנוצות שלי. הוא נאם ונאם ונאם ונאם בגרמנית וכנראה שכח שהוא 'לשעבר'. מאוחר יותר התברר לנו שהוא לא אמר מילה טובה אחת על הפרויקט ורק התחנף לארגון. כשהוא סיים לנאום ולנאום ולנאום ולנאום, לקח את עצמו ואת הגרמנית המצוחצחת שלו והסתלק. איזה מין שגריר ('לשעבר', אם שכחתם כמוהו) ישמע סיפור שואה בעברית באולם מלא גרמנים וגרמנית ויבחר פשוט ללכת מיד אחר כך? מעניין למה הוא 'לשעבר'... אבל לא באתי לגרמניה בשביל השגריר!

הגרמנים, הלא הם גרמנים, התלבשו במיטב מחלפותיהם: עניבות, חולצות מכופתרות ורק אנחנו, הים תיכוניים היינו לבושים כמו לפתיחה של פיצוצייה. כשיצאנו מהאולם הוגשו לנו ממיטב משקאות גרמניה, אלקוהוליים, אלקוהוליים פחות ולא אלקוהוליים בכלל, הררים של אוכל מלכותי, פירות טרופיים עלומי שם, שרימפסים, בשר חזיר. אחרי הכל, לגרום לחברת משלחת כופרת כמוני ליהנות מבופה לא כשר בעליל כמו זה זו אינה משימה קשה, ולכן התרשמתי ואפילו מאוד. הרגשתי מכובדת, כמעט כאילו הכל בשבילי, כל המעונבים, השרימפסים והשמפניות. אם לגרמנים יש יותר כסף משהם צריכים, בזה הרגע הם מצאו את הפיתרון האולטימטיבי לבזבז אותו בצורה הטעימה והמהנה ביותר. אבל לא באתי לגרמניה בשביל התענוגות!

עכשיו הגיע הזמן להוציא את האירופאים מהאיפוק הרשמי שלהם ולגרום להם לזוז לפי קצב המוזיקה המושמעת ע"י הדי.ג'יי המאופק לא פחות כלומר, לרקוד, tanzen, dance. לא משנה באיזו שפה אגיד את זה, אירופאים פשוט לא יודעים לרקוד. ישבנו עם פה פעור מול אותו כיעור וקיוונו שהריקודים שלנו יהיו להם לשיעור. אבל לא באתי לגרמניה בשביל הריקודים!

גרמנים שיכורים זה מצחיק. הם לא היו מסוג השיכורים שקופצים מגגות אחרי שהם מתפשטים עליהם, הם היו שיכורים עייפים שעומדים על רחבת הריקודים בעיניים עצומות כאילו מחכים לחיבוק. חיכו לו וקיבלו אותו. מבנות שחיכו לחבק. אבל לא באתי לגרמניה בשביל החיבוקים!

יום חמישי 10.12. מצב נייר הטואלט: איננו. שימשו כתחליף: וילונות, שטיחים ומצעים.

גרמניה - ארץ לוחות הזמנים. אין תכנון יותר חכם מלשלוח כמעט את כולם לבתיים ב-8:30 בבוקר כשפעילות הסיכום מתחילה ב-9:00. כולם נסעו הביתה חוץ מאיתנו ומעוד כמה משלחות שמה שבטוח הוא שחבריהן יגיעו הביתה תוך פחות מארבע שעות. דיברנו אל תפוזים מחייכים ועצובים, אמרו את שעל ליבנו, סיכמנו את החוויה ונפרדנו. מה תעשנה עכשיו משלחת שכוללת שש בנות שיש להן עוד שעות ספורות כדי להגיע לשדה התעופה? בוודאי, קניות. השלמנו את כל החסרים, נרטבנו מהגשם והכפור חדר לעצמותינו. אבל לא באתי לגרמניה בשביל מזג האוויר! ובטח לא בשביל מזג אוויר ישראלי!

הגענו לשדה, עלינו על המטוס והמראנו לכיוון ישראל, בטיסה שמוגדרת כטיסה בלי אוכל. מוזר, הסנדוויץ' עם הסלמי והחמאה שהגישו, לרגע לא נראה לי כמו כרית מתנפחת לצוואר. אין דבר יותר מאכזב מלרדת מהמטוס ולהיזכר שאתה לא באירופה. חזרת לישראל. איפה דיילי הקרקע הרציניים? איפה המדים המחוייטים של כל אנשי השירות וכובעי השוטרים שנראים כמו מהמאה הקודמת? איפה ההרגשה של להיות תייר באירופה? איפה אני? אני בישראל. שוב.

אבל לא באתי לגרמניה בשביל המים, האוכל, האנגלית, הקניות, השגריר הישראלי לשעבר, התענוגות, הריקודים, החיבוקים, מזג האוויר. מצד שני, אם בגרמניה לא היה את כל אלה בדיוק כמו שהם, היא לא הייתה גרמניה. הבנתי שבאתי בשבילה.

זו הייתה החוויה מהטובות ביותר שחוויתי, ואם לא הייתי חוזרת לארץ איך הייתי יכולה לזכות בהנאה של לבקר שוב בגרמניה?